

วัดป่าภักดิ์

ABHAYAGIRI BUDDHIST MONASTERY

16201 Tomki Rd., Redwood Valley, California, 95470

Tel : (707) 485-1630 Fax : (707) 485-7948

E-mail : sangha@abhayagiri.org

ทางแก้ทุกข์

ท่านอาจารย์พระปล้นโน

ทางแก้ทุกข์

ท่านอาจารย์พระปสันโน

วัดป่าภักคีบุรี

ABHAYAGIRI BUDDHIST MONASTERY

ทางแก้ทุกซ์

ท่านอาจารย์พระปสันโน

พิมพ์ครั้งแรก 5 ธันวาคม 2544

คณะศิษย์จัดพิมพ์เพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทาน

จำนวน 10,000 เล่ม

ภาพปก :

พระอุโบสถท่ามกลางธรรมชาติของวัดป่าอภัยคีรี

ภาพประกอบเล่าเรื่องวัดป่าอภัยคีรีโดย :

ปิยมงคล ไชติกเถสิยร

ออกแบบปกโดย :

พิศิษฐ์ โรจนวานิช

รูปเล่ม-ดำเนินการผลิต :

ปาปัฐส พับลิเคชั่น โทร. 0-2287-2492

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามคัดลอก คัดตอน หรือนำไปพิมพ์จำหน่าย

หากท่านใดประสงค์จะพิมพ์แจกเป็นธรรมทาน

โปรดติดต่อขออนุญาตจาก

วัดป่าอภัยคีรี

16201 Tomki Rd., Redwood Valley, California, 95470

Tel : (707) 485-1630 Fax : (707) 485-7948

E-mail : sangha@abhayagiri.org

คำนำ

ท่านอาจารย์พระปสันโน เป็นลูกศิษย์ของ
พระโพธิญาณเถร (หลวงพ่ocha สุภัทโท) ศึกษา
ปฏิบัติธรรม และได้เสียสละอบรมสั่งสอนศิษย์ทั้ง
พระภิกษุและฆราวาสมาเป็นเวลากว่า 28 ปี คำสอน
จริยวัตร ตลอดจนงานพัฒนาวัดของท่าน รวมทั้ง
งานอนุรักษ์ป่าไม้ผืนใหญ่หลายแห่งในบางจังหวัด
ของประเทศไทย ได้สะท้อนให้เห็นถึงความเมตตา
ของท่านที่มีต่อคนรอบข้าง ท่านเป็นผู้มีถ้อยคำสั้นๆ
ง่ายๆ แต่ลึกซึ้งด้วยข้อธรรม

ดังนั้น คณะศิษย์จึงได้รวบรวมนำเอา
ปณิธานธรรมและคำสอนของท่านที่ได้แสดงไว้ใน
โอกาสต่างๆ มาจัดพิมพ์ขึ้นใหม่เป็นมูทิตาสักการะ
เพื่อเป็นเครื่องระลึกถึงเมตตาที่ท่านมีต่อศิษย์

คณะศิษย์หวังว่าข้อคิดคำสอนของท่าน
ในหนังสือเล่มนี้ คงจะมีส่วนช่วยให้ทุกท่านที่
ได้อ่านและพิจารณา ได้น้อมเข้าไปสู่ใจของตนและ
สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อให้
เกิดประโยชน์ตนและท่านให้มากที่สุด

คณะศิษย์

5 ธันวาคม 2544

ปกิณกรรม

ของท่านอาจารย์พระปสันโน

พอปานนั้น คือเก่า*

....เมื่อศึกษาในมหาวิทยาลัย อาตมาเลือกเรียนวิชาจิตวิทยา เพราะคิดว่าคงทำให้รู้จักจิตใจของมนุษย์ดีขึ้น เพื่อช่วยให้มนุษย์อยู่กันได้อย่างความอบอุ่น แต่เมื่อศึกษาดูแล้ว มันก็พอปานนั้นล่ะ มันก็คือเก่า เพราะสังเกตดูอาจารย์ที่สอน แม้เขาจบปริญญาอะไรต่ออะไรตั้งหลายอย่าง เขียนตำรับตำราไว้มากมายเยอะแยะ เขาก็ยังเป็นทุกข์วุ่นวาย ด้วยความขัดแย้ง อิจฉาริษยา แย่งแย่งแข่งดีกันในวงการของพวกเขานั่นแหละ แต่พุทธศาสนาสอนวิชาดับทุกข์.....

*ก็แค่นั้นแหละ เหมือนเดิม

จากหนังสือ "พอดี"

ผีในขวด

...ผู้ชายคนหนึ่งกินเหล้าเมาอยู่เกือบตลอดชีวิต จนกระทั่งร่างกายทรุดโทรม ผอมลง เหลือแต่หนังหุ้มกระดูก ครอบครัวของเขาคิดว่าไปไม่รอดแล้ว เช้าวันหนึ่งเลยจัดอาหารให้เขาได้ทำบุญใส่บาตร ผู้ชายคนนั้นก็เอาข้าวเหนียวและกับข้าวที่เขาจัดให้เป็นชุด ๆ เทลงในบาตรของพระที่เดินนำหน้าหมดเลย และองค์ที่ตามหลังก็เลยไม่ได้อะไร เมื่อภรรยาทักท้วงว่าทำไมไม่ตักอะไร เมื่อภรรยาทักท้วงว่าทำไมไม่ตักอะไร เมื่อภรรยาทักท้วงว่าทำไมไม่ตักอะไร เมื่อภรรยาทักท้วงว่าทำไมไม่ตักอะไร

คนไทยส่วนมากกลัวผี ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยเห็นผี ศาสนาพุทธสอนให้สังเกตเหตุปัจจัยของสิ่งต่างๆ ถ้าผีไม่เคยปรากฏมันก็ไม่มีความจำเป็นที่จะกลัว ทุกคนเคยเห็นคนเมาและฤทธิ์ของน้ำเมามากแล้วมันเป็นสาเหตุของความเสื่อมเสียหายสาบสูญ ล้วนแต่น่ากลัวทั้งนั้น แต่ไม่กลัวกัน ไปกลัวผีที่ไม่เคยเห็น ผีในขวดเห็นทุกวันกลับไม่กลัว...

จากหนังสือ “พอดี”

ผี 100 ตัว

...เขาว่าใครไปประเทศอังกฤษ อยากพบคนไทยในกรุงลอนดอนให้ไปหาที่สองแห่ง คือ บอนคาสีโน หรือที่วัด คนไทยนี่เล่นการพนันเก่งจริง ๆ บางคนเข้ามาวัดก็มาเข้าซีให้พระเล่าความฝันจะได้เอาไปตีเป็นหวยเบอร์ บางคนมานั่งนับจำนวนกระโถนในศาลา เทศน์อะไรให้ฟังไม่เอาทั้งนั้น แต่พอได้ยินศีล 5 ศีล 8 เอาละตาสว่างได้เลขแล้ว เวลาอาตมาไปจุดดงค์ในภาคอีสาน รู้สึกว่าลำบากมาก ไม่ว่าจะไปพักที่โน่นป่าช้า หรือที่ไหนๆ ก็ตาม ต้องมีผีมากลุ่มรวม ไม่ได้มาขอส่วนบุญละขอแต่ห่วยลูกเดียว...

จากหนังสือ “พอดี”

อนิจจัง

...แม่น้ำที่เราเห็นว่าเป็นอันเดียวกัน แต่ที่จริงมันกำลังไหลอยู่ตลอดเวลา น้ำที่อยู่ตรงหน้าเราขณะนี้จะไหลไป ในขณะที่น้ำเหนือจะไหลมาแทนที่ แต่การที่มันไหลติดต่อกันเป็นสายทำให้เห็นเป็นอันเดียวกัน แต่ที่จริงมันเป็นคลื่นที่ต่อเนื่องกัน มันมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา มันมีอนิจจัง อยู่ในนั้น บางทีระดับน้ำก็เปลี่ยนหรืออะไรหลาย ๆ อย่างที่อยู่ใต้น้ำก็เปลี่ยน แต่เพราะมีสันตติ คือ การสืบต่อกัน เป็นกระแสมาดบังไว้ เราจึงมองไม่เห็นอนิจจัง...

จากหนังสือ “พอดี”

เป้าหมาย

ตราบโดที่จิตของเราแม้เมาเศร้าหมอง
ขึ้นๆ ลงๆ ตามอารมณ์ มันเหนื่อย เป็นดาหน้าย
(ภาษาอีสาน หมายถึง นำเปื้อนหน้าย) นำเหนื่อย
หน้าย ไม่ใช่เป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้นอะไร มันนำเหนื่อย
เราปฏิบัติธรรมหาที่หยุดที่นิ่ง ที่เบิกบานที่อัมเอบ
และสิ่งที่เราปฏิบัติทั้งหลาย จะทำบุญถวายทานก็ดี
รักษาศีลก็ดี ภาวนาก็ดี ก็เพื่อให้เราเข้าถึงภาวะที่
เรียกว่า ไม่ทวนไหว เข้าสู่ภาวะที่มันอัม มันพอ
รู้จักพอ ไม่ต้องแสวงหาอะไรอีกต่อไป มันพอหรือ
หยุดได้ นิ่งได้ นี่มันน่าปรารถนา เราตั้งเอาไว้เป็น
เป้าหมายสำหรับเรา...

จากหนังสือ “ง่ายกว่าที่คิด”

จงมาดู

...เอหิप्สสิโก...เราต้องมาดู มาดูผู้ที่เคย
ฝึก เคยหัด มาดูคำสั่งสอนที่มีไว้ เราต้องดูให้ถ้วนถี่
ค่อยฝึก ค่อยหัดก็จะได้ผลอยู่หรือไม่ต้องหวัง
เหมือนกับบางคนเราบอกว่าน้ำในดินมีถ้าขุดบ่อ
ตรงนี้ เขายังไม่มาดู ยังไม่มีประสบการณ์ ยังไม่มี
ความเชื่อมั่น ก็ไม่ขุดบ่อ เมื่อไม่ขุดบ่อก็ไม่ได้น้ำ
แต่หากว่าได้มาดู เห็นผู้อื่นเขาได้น้ำแล้ว ผู้อื่นเขา
ได้ทำอย่างนั้นแล้ว ก็เกิดความเชื่อมั่น เออ... เรา
ทำได้ ขุดบ่อแล้วต้องได้น้ำ จะลึกขนาดไหนก็สุด
แล้วแต่ แต่ต้องได้น้ำ...

จากหนังสือ “จงมาดู”

คลื่นกระทบฝั่ง

...ตั้งสติไว้กับลมหายใจเข้า ลมหายใจออก
ก็คล้าย ๆ กับการดูคลื่นที่ชายทะเลมันก็สบาย ไม่น่ามีอะไรกังวล หรือหนักอกหนักใจ ดูลมหายใจ
เข้าหายใจออกตามธรรมชาติ เรื่องของธรรมชาติ
มันเป็นอย่างนั้น ลมหายใจเข้า ลมหายใจออก
คลื่นซัดเข้าหาฝั่งแล้วก็ออกไป ...ความรู้สึกนึกคิด
เข้ามาในจิตใจแล้วก็ออกไป...ความห่วงกังวลเข้า
มาในจิตใจแล้วก็ออกไป...เหมือนลมหายใจเข้าลม
หายใจออก ไม่มีอะไรติดปกติ มันเหมือน ๆ กัน
นั่นแหละ ก็เลยเป็นที่ตั้งแห่งความสบาย เป็น
อุบายที่จะทำให้ใจสงบ...

จากหนังสือ “พอดี”

รู้ให้ทัน

...แกนกลาง...ของสิ่งที่จะดับคามทุกข์ได้ คือ เราเห็นการเกิดและการดับของสิ่งทั้งหลาย เห็นร่างกายนี้ เห็นจิตใจนี้ เกิดอยู่แล้วก็ดับไป เห็นความไม่เที่ยงของสิ่งที่เป็นของเรา เห็นความไม่เที่ยงของสิ่งนอกตัวเรา ไม่ว่าจะเป็นคนอื่นก็ดี เป็นสิ่งของก็ดี เป็นโลกทั้งโลกก็ดี มันเป็นของไม่เที่ยง เกิดแล้วก็ตั้งอยู่ ตั้งอยู่แล้วก็ดับไป ไม่ใช่สิ่ง que ้เก็บมาเป็นอารมณ์ที่บดบังจิตใจและสร้างความทุกข์ เป็นสิ่งที่เราต้องปล่อย แต่ปล่อยด้วยสติ ปัญญาและคุณธรรม...

จากหนังสือ “ง่ายกว่าที่คิด”

ถึงรู้

...การปฏิบัติไม่จำเป็นที่จะต้องใช้เวลาจามาก การพูดนั้นเหมือนกับถึงรู้ ขวดน้ำหรือถึงน้ำมีประโยชน์ถ้าเก็บน้ำได้ แต่ถ้ามันเกิดรั่วหรือร้าว ถ้าใส่น้ำไว้มันก็ไหลออก ไม่เป็นประโยชน์เท่าที่ควร จิตใจของเราก็เช่นเดียวกัน เวลาฝึกให้มีความสงบ ต้องเก็บเอาไว้ พยายามรวบรวมสติ รวบรวม ความสงบไว้ที่ละเล็กละน้อย บรรจุนไว้ในจิตใจของเรา ถ้าหากว่ามันรั่ว ความสงบก็หายออกไป ที่รั่วมากที่สุด คือ การพูดคุยกัน ถ้ามันรั่วได้ ความสงบก็หมดไป เราต้องเก็บเอาไว้...เก็บเอาไว้..

จากหนังสือ “ธรรมพันกัณฑ์”

แมลงเม่าแห่งวิญญูสงสาร

...เข้าฤดูฝน เป็นโอกาสของแมลงเม่าจะเห็นแสงไฟของชอบเป็นไม่ได้ ร้อนแค่นั้นก็ไม่ว่าต้องบินเข้าหา ปีกไหม้ขาดหลุด ตกลงมาตัวแล้วตัวเล่า ไม่มีเข็ดไม่มีกลัวกัน พวกเรานี้ก็ไม่เก่งกว่าแมลงเม่าหรอกนะ เป็นเหมือนกัน กามคุณของชอบล่ะ มันดึงดูดให้วนเวียนเข้าหา ผู้หญิงดูผู้ชาย ผู้ชายดูผู้หญิง เวียนเกิด เวียนตาย ไฟไม่ดับแมลงเม่าไม่มีหยุดละ..

จากหนังสือ “พอดี”

คุณธรรม

...เวลามีญาติโยมมากกราบไหว้ ฟรังก็มักจะถามอาตมาว่า ทำไมเขาต้องมากกราบไหว้ ท่านไม่รู้สึกลายหรือ? เราไม่รู้สึกลายนั้น เพราะเขามากกราบคุณธรรม ไม่ได้มากกราบตัวเรา มันไม่ได้เกี่ยวกับตัวเรา ถ้าหากเราทำตามธรรมะคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าอยู่ตลอด รักษาระเบียบข้อวัตรที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ คือ เราทำตรงศีลธรรม เป็นผู้ปฏิบัติตรงต่อคุณงามความดี เขากราบคุณธรรม ไม่ได้กราบเพราะคน..

จากหนังสือ “ง่ายกว่าที่คิด”

เอกลักษณ์

...คำสอนของพระพุทธเจ้าให้อิสระในการปฏิบัติ แม้ศีลในศาสนาพุทธก็เป็นเรื่องของการปฏิบัติ เป็นบทศึกษาไม่ใช่ข้อห้ามหรือข้อบังคับ ศาสนาพุทธยกเหตุผลเป็นสำคัญ ความทุกข์มีเหตุ ความสุขมีเหตุ เราจึงไม่ต้องเชื่ออะไรเหมือนความกลัวของเด็กน้อย เป็นศาสนาที่อาศัยปัญญา และปัญญามีไว้เพื่อดับทุกข์ เป็นศาสนาของคนขยัน เพราะการปฏิบัติที่แท้จริงนั้น คือ การฝึกให้มีสติทุกลมหายใจเข้าออก..

อวิชา

...ที่โลกวุ่นวายเดือดร้อนก็เพราะความไม่รู้ มันเป็นของมีอยู่ประจำโลก อวิชา คำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นคำสอนที่กำจัดอวิชาได้ ไม่ใช่กำจัดอวิชาทั้งโลก แต่กำจัดอวิชาในจิตใจของผู้ที่หวังประโยชน์ในชีวิตของตนเอง หรือผู้ที่ตั้งใจจะอยู่อย่างปกติ เพราะจิตใจของผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในความเป็นจริง และสามารถปฏิบัติตามความรู้อันนั้นเราเรียกว่า ความปกติ เป็นความปกติของความเป็นมนุษย์...

จากหนังสือ “พอดี”

จิตคิดสังขาร

...เคยอ่านสุภาวคิของหลวงปู่หลุย ฤกษ์ชัยของท่านอาจารย์มั่น ท่านได้พูดไว้อย่างกระทัดรัดว่า “จิตคิดสังขาร ไม่ใช่สังขารคิดจิต สังขารเป็นธรรม จิตเป็นอนัตตา” ปัญหาของเราทั้งหลาย เพราะไม่เห็นจุดนี้ชัดเจน จิตคิดสังขาร สังขารการคิดนึกปรุงแต่ง เคลื่อนไหวของจิตเรา จิตมันติดนะ ไม่ใช่สังขารคิดจิต...

ร่างกาย

...อันที่จริงร่างกายนี้ ไม่ได้เป็นอะไรมากมายไปกว่าการประชุมของธาตุ 4 เป็นเพียงธรรมชาติที่เกิดขึ้นตั้งอยู่ และดับไป เราเพียงแต่ดูแลรักษาตามสมควรให้มีความพอดี เพื่อไม่ให้เป็นที่ตั้งแห่งอารมณ์ของความพอใจหรือไม่พอใจ...

จากหนังสือ “ง่ายกว่าที่คิด”

สังขาร

...จะเห็นว่าสังขาร มันเหมือนกับต้นกล้วย ถ้าเราแกะกาบกล้วยออกทีละชั้นๆ มันเหลืออะไร ไม่เหลืออะไรเลย ไม่มีอะไรที่เป็นแก่นอยู่ในนั้น ความนึกคิดของเราก็เช่นเดียวกัน เราก็ค่อยๆ แกะออก ใหม่ๆ ที่บางครั้งเราก็คิดด้วยเหตุด้วยผลแล้ว บางครั้งก็ภาควุฒิใจในความฉลาดของเรา แต่พอมาแกะออกๆ มันไม่มีอะไรที่เหลือเป็นแก่น...

ขันนอต

การปฏิบัติธรรมะ ถ้าเราปฏิบัติตามความหลงของกระแสของโลก มันก็เหมือนกันเราขันนอต ชันให้แน่น ยิ่งขันก็ยิ่งแน่น เราต้องปฏิบัติธรรมให้เหมือนกับการคลายนอต คลายออกมา ค่อยๆ คลาย แล้วก็ค่อยๆ หลุดออกมาได้...

จากหนังสือ “ทางเส้นเก่าในมุมมองใหม่”

ตัวเรา

...ที่เราเรียกว่าตัวเรา เราจะเอาตัวเรา ตัวไหนดีล่ะ เวลาเราอารมณ์ดียิ้มแย้มแจ่มใส อันนี้ตัวเราไหม แล้วถ้าอันนั้นเป็นตัวเรา ตัวไหนล่ะเกิดขึ้นเวลาเราไม่สบายใจ เราคือใคร? คือตัวไหน? หรือถ้าเรายึดเอาว่าเวลาเรากลุ้มใจ อันนี้แหละตัวเรา แล้วเราจะหาทางออกจากความกลุ้มใจได้อย่างไร? เพราะอันนั้นเป็นตัวตนเที่ยงแท้ถาวรของเราเสียแล้ว ฉะนั้นเราต้องเข้าใจว่าที่เรียกตัวตนของเรามันเป็นของ สมมติ...

เหตุพร้อมย่อมเกิดผล

...ทุกอย่างมันต้องมีเหตุ ถ้าเราทำได้ทำเหตุให้พร้อม ผลก็ต้องปรากฏแน่นอน เหมือนเราเอาหม้อน้ำไปตั้งไฟ ถ้าไฟมันร้อน ไฟมันกำลังลุกอยู่พอดี น้ำต้องร้อน ต้องเดือด จะเร็ว หรือจะช้าก็แล้วแต่ปริมาณน้ำ แล้วแต่ลักษณะของหม้อ แต่อย่างไรเสีย ก็ต้องร้อน ถ้าไฟไม่ลด..

จากหนังสือ “ทางเส้นเก่าในมุมมองใหม่”

อภัย

...การปล่อยวาง ในความหมายที่เชื่อมโยงถึง “การให้อภัย” และ “อนัตตา” ถ้าเราไม่ให้อภัย คือเรายังยึดทุกข์ไว้ เราก็จะสร้างตัวตนขึ้นบนทุกข์เรื่อยไป ไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อเกิดมีตัวตนเมื่อไรทุกข์ก็เกิดขึ้นเมื่อนั้น...

วิถีกกรรม

...มนุษย์เท่านั้นที่สามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้โดยไม่มีขีดจำกัด รู้จักแยกแยะสุขทุกข์ ดี-ชั่ว และผิด-ถูก พัฒนาการและการเรียนรู้ของแต่ละคน เป็นผลสืบเนื่องมาจากวิถีกกรรมที่คนคนนั้นเลือกเอง...

จากหนังสือ “ลัทธิธรรมที่อยู่นอกใจ”

ทางแก้ทุกข์

บรรยายในงานสวดอภิธรรมศพ
ณ วัดธาตุทอง กรุงเทพฯ
เมื่อวันเสาร์ที่ 11 มกราคม 2535

ต่อจากนี้ไปขอให้ญาติโยมตั้งใจฟังธรรมะ โอกาสนี้เป็นโอกาสดีที่จะได้พิจารณาธรรมะคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า เพื่อจะได้โน้มระลึกถึงธรรมะ คือ ความจริง คำสั่งสอนต่างๆ ที่เรารู้จักได้ยินได้ฟังกันอยู่นั้น มีส่วนหนึ่งที่เรารู้จักพิจารณาและระลึกไว้ในใจเสมอ คือ ความเป็นจริง ซึ่งถ้าเราระลึกถึงความจริงของชีวิตไว้เสมอแล้ว ชีวิตก็จะมีหลัก ตั้งหลักได้

อาตมาเคยอ่านเรื่องของอาจารย์กรรมฐานในธิเบต เป็นอาจารย์ของมิลาเรปา ซึ่งพวกเราอาจเคยได้ยินชื่อ ท่านไม่ถึงกับเป็นนักบวช แต่ใช้ชีวิตอย่างฤๅษี ชาวธิเบตนับถือท่านเป็นพระอรหันต์ อาจารย์ของมิลาเรปา ชื่อ มาร์ปา เป็นผู้ให้นำคัมภีร์ต่างๆ ทางพระพุทธศาสนาเข้าไปในธิเบต ได้ฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ มากมายในการค้นคว้าหาความรู้ แปลคัมภีร์ต่าง ๆ เป็นภาษาธิเบต เพื่อก่อตั้งพุทธศาสนาในประเทศนั้น ตัวท่านเองก็ไม่ได้เป็นพระแต่เป็นนักปราชญ์ ฝึกไฟ

ในการปฏิบัติธรรม มีลูกศิษย์ลูกหามากมาย ทั้งที่เป็นฆราวาสและนักบวช มีอยู่ครั้งหนึ่งเมื่อบุตรชายของท่านเสียชีวิต ท่านก็ร้องไห้ ลูกศิษย์บางคนจึงเข้าไปถามท่านว่า ท่านอาจารย์สอนเรื่องความว่างและความเป็นมาของโลกล แล้วทำไม? ยังร้องไห้เมื่อลูกเสียชีวิต ท่านตอบว่า **“นั่นแหละ การเสียชีวิตของลูกนั่นมันเป็นตัวว่างและตัวมายา ที่สุดละ มันต้องมียังไง เป็นเรื่องธรรมดา”**

ธรรมดาคนเราจะเป็นคนระดับไหนก็ตาม ก็ต้องมีความรู้สึกนึกคิด เมื่อมีความผูกพันในจิตใจ ก็ต้องมีความรู้สึก อันนี้ให้ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ที่พระพุทธเจ้าท่านสอนลักษณะของโลก ลักษณะของชีวิตเรา เป็นสิ่งที่มีความบกพร่องอยู่ตลอดเวลา ตลอดเวลา ความบกพร่องนี้ท่านเรียกว่า ตัว *ทุกข์* และท่านก็ระบุเอาไว้ชัดเจนเลยว่า ทุกข์นั้นคืออะไร ก็ *ชาติปิ ทุกขา ชะราปิ ทุกขา มะรณัมปิ ทุกขัง โสกะปริเทวะ ทุกขะโทมนัสสุปายาสาปิ ทุกขา* ก็เป็นสูตรอย่างนี้ ซึ่งมีทุกข์ทางกาย ทุกข์ทางใจ ทุกข์ของความเกิด ก็มี ทุกข์ของความแก่ก็มี ทุกข์ของความตายก็มี อันนั้นเป็นส่วนภายนอก เป็นเรื่องของร่างกาย ส่วนทางจิตใจก็เป็นลักษณะที่เรียกว่าธรรมชาติธรรมดา *โสกะ ปริเทวะ ทุกขะ โทมนัส อุปายาส* เป็นความรู้สึกภายในของจิตใจมนุษย์ที่ต้องมี เพราะอะไร ก็เพราะเราเกิดขึ้นมา อาศัยในร่างกายที่บกพร่อง เกิดขึ้นมาด้วยจิตใจที่ต้องมี

ความรู้สึกเป็นธรรมดา รับความสุข รับความทุกข์ รับความถูกใจ ความไม่ถูกใจ เพราะฉะนั้น ความรู้สึกเสียใจจึงเป็นเรื่องธรรมดา เป็นสิ่งที่น่าศึกษา เพราะมันเป็นความรู้สึกที่มีอยู่ตามธรรมชาติ หรืออย่างที่เป็นภาษาบาลีท่านเรียกว่า *โสกะ ปริเทวะ* หรือความโศกเศร้า ซึ่งความหมายในที่นี้ต่างไปจากความเข้าใจของเราที่มีในภาษาไทยอยู่บ้าง ในภาษาบาลี *โสกะ* หรือ *โสะ* เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อมีอะไรไม่ถูกใจ ซึ่งก็เป็นเรื่องที่เราก็ต้องมีอยู่กันทุกคน การพลัดพรากจากสิ่งที่เรารักเราพอใจ หรือได้ประสบกับสิ่งที่เราไม่ชอบ ไม่อยากประสบเลย ความรู้สึกเหล่านี้ ท่านเรียกว่า *โสกะ*

ส่วน *ปริเทวะ* เป็นความรู้สึกที่เรียกว่าสุดที่จะทนทาน ก็เป็นความรู้สึกที่เป็นธรรมดาของชีวิตมนุษย์อีกเช่นกัน บางครั้งเราจะรู้สึกว่ามีนเหลือทนจริงๆ อย่างที่อาตมาเคยอ่านพระสูตรสูตรหนึ่ง มีอยู่ครั้งหนึ่งพระอานนท์ ท่านไปเยี่ยมพระจุนทะ ซึ่งเป็นน้องชายของพระสารีบุตร กำลังอาพาธด้วยโรคเกี่ยวกับท้อง พระจุนทะท่านเองก็เป็นพระอรหันต์ ท่านบอกกับพระอานนท์ว่า มันเหลือทนจริงๆ เวทนาความเจ็บปวดมันมีมากเกินไป เหมือนกับมีช้างมาเหยียบที่ท้องของเรา

ความพลัดพรากจากสิ่งที่เรารักและชอบใจ ความพลัดพรากจากผู้เป็นลูก พ่อแม่ หรือญาติพี่น้อง ซึ่งเป็นผู้ที่เรารัก ผู้ที่เรามีความผูกพันทางใจ จึงต้องมีความรู้สึกเศร้าโศกเกิดขึ้น ให้ถือเสียว่ามัน

เป็นส่วนประกอบของชีวิตมนุษย์ที่เรียกว่า **ความทุกข์** เพราะเหตุว่าชีวิตของมนุษย์เราไม่สามารถประกันได้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น ประกันไม่ได้ว่าจะมีอะไรที่เป็นมาและเป็นไป ความรู้สึกที่เกิดขึ้นในจิตใจของมนุษย์ก็อยู่ในสภาพที่รับรองไม่ได้ ประกันไม่ได้เช่นกัน มันเป็นความรู้สึกที่เสียดวงจิตใจของเราอยู่ตลอดเวลา ซึ่งมนุษย์เราก็พยายามหลีกเลี่ยง หลีกหนีให้ไกลไว้ แต่ทว่าความรู้สึกเหล่านี้เป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์ที่ทุกคนต้องมี โทมัสส ความเศร้าโศกอันเกิดจากความไม่แน่นอน ความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว กระทั่งหันโดยไม่ได้คาดคิด

พระพุทธเจ้านั้นท่านเป็นผู้พิจารณาในเรื่องราวความเป็นไปของชีวิตอย่างละเอียดรอบคอบ พระองค์จึงรู้จักชีวิตของมนุษย์ดี พระองค์ประจักษ์แจ้งในตัวไม่แน่ ในความรู้สึกนึกคิดที่แปรเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว อันทำให้จิตใจของเราหวั่นไหวไปตามอารมณ์นั้นๆ ได้ คำว่า **อุปายาส** ก็เป็นความรู้สึกคับแค้นใน ความสิ้นหวังต่อสิ่งที่จะมาทำอันตราย หรือเป็นศัตรูต่อเรา หรือต่อสิ่งต่างๆ ที่เราบังคับไม่ได้ เช่น ความเปลี่ยนแปลงของอากาศ เป็นต้น เพราะในฐานะที่เราเป็นมนุษย์ เราอยู่โดยอาศัยร่างกายและจิตใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องเสื่อม ต้องเสีย หรือมีอะไรขาดไปอยู่ตลอดเวลา จะต้องเจ็บ จะต้องตาย จะต้องรับปัญหาขัดข้องหลายๆ อย่าง สิ่งที่จะเป็นอันตราย

ต่อเราจึงมีมากมายเหลือเกิน ดังนั้น **อุปายาส** นี้ก็เป็นความรู้สึกธรรมดาของมนุษย์ เราจึงจำต้องหาทางออก หาทางแก้ไข ตัวอย่างเช่น เวลาเรามีความรู้สึกทิวเกิดขึ้น เราก็ต้องหาทางออกที่จะทำให้ความรู้สึกนั้นเปลี่ยนแปลงเพื่อที่เราจะได้สบายขึ้น ต้องหาอาหารมารับประทาน ก็พอช่วยได้บ้างเวลาที่เรารู้สึกง่วงเราก็ต้องไปพักผ่อนหลับนอน

ส่วนความรู้สึกทางจิตใจ มนุษย์เราก็มีวิธีการแก้ไขได้บ้าง แต่มักจะเป็นการแก้ไขได้ชั่วคราว บางทีก็เป็นการสร้างปัญหาเพิ่มขึ้นให้ยุ่งเข้าไปใหญ่ แต่สำหรับพวกเราที่เป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้า เราก็ต้องน้อมระลึกถึงคำสอนของพระพุทธองค์ว่า ท่านทรงแนะนำทางออก ทางแก้ไขไว้อย่างไร เบื้องแรกพระองค์ได้แนะนำให้เราพิจารณาดูเพื่อที่จะยอมรับ ยอมฟัง น้อมศึกษา ให้รู้ชัดถึงความรู้สึกที่มีอยู่ เพราะทางที่จะแก้ปัญหที่เกิดขึ้น เราจำเป็นต้องศึกษาปัญหาให้รอบคอบเสียก่อน ต้องรู้จักตัวปัญหาให้ดีเสียก่อน ลักษณะเช่นนี้เป็นวิธีการของพระพุทธเจ้า พระองค์ให้เราเข้าไปดูไปเห็น ไปรับรู้ ถึงความทุกข์ที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของเรา ศึกษาให้ชัดว่าอะไรที่เป็นต้นเหตุ ความทุกข์บางอย่างที่เกิดขึ้น บางทีก็เป็นเรื่องราวของธรรมชาติที่มันต้องเป็นไปอย่างนั้น บางอย่างก็มีส่วนที่เราทำให้เกิดขึ้นมา สืบสนเพิ่มเติมเอง เช่น บางครั้งความยุ่งเกิด

เพราะความอยาก ความต้องการของเราเอง หรือ
ไม่ก็ความเห็นขัดแย้งกับผู้อื่น อย่างนี้มันเป็นทุกข์ที่
เราทำกรรมที่เราก่อขึ้นมาเอง บางอย่างนั้นก็เกิด
จากธรรมชาติ เช่น ความพลัดพรากจากผู้ที่เรารัก
ความรู้สึกอย่างนี้เกิดขึ้น เราก็ต้องดูให้เห็นว่ามัน
เป็นธรรมชาติ แล้วก็ค่อยๆ แก้ไขไป การแก้ไขก็แก้
ตรงความรู้สึกนั่นเอง คือพอได้ยอมรับเสียแล้ว เรา
ก็จะเห็นว่าความเป็นจริงเป็นอย่างนี้ เราจะแก้ไข
อะไรได้ไหม ก็แก้ไม่ได้ เพราะเราเห็นแล้วว่า
ลักษณะของโลกมันเป็นแบบนี้ ความเป็นจริงของ
ชีวิตก็เป็นแบบนี้ จะให้เป็นไปอย่างอื่นก็เป็นไปไม่
ได้ เราก็ต้องทำใจของเราให้เป็นกลาง ที่เรียกว่า
เป็นกลาง ก็ไม่ใช่ว่าไม่มีความรู้สึกอะไร แต่ว่าเรา
วางตัวเป็นผู้รู้ เป็นผู้ดู เป็นผู้เข้าไปยอมรับอยู่
อย่างนี้ ความปกติก็จะค่อยๆ เกิดขึ้นในจิตใจของเรา
เพราะเรามีหลักที่สงบเป็นหลักที่สว่าง เราจึงต้อง
พยายามที่จะจัด ที่จะจุด และยึดแสงสว่างนี้ไว้ใน
ใจของเรา ตัวผู้รู้เป็นตัวแสงสว่าง เราจึงต้อง
พยายามให้แสงสว่างเกิดขึ้น สว่างไว้ในใจของเรา
สว่างโดยอาศัย **เมตตาธรรม** อาศัย**ความรู้ในความเป็นจริง**
อาศัยสองอย่างนี้ มีอะไรเกิดขึ้นก็พยายาม
ให้มีความเมตตา เมตตา แปลว่า ความหวังดี
เมตตาก็ดี กรุณาที่ดี มันเป็นคู่กันไป อาศัยตัวนี้
เป็นตัวให้ความรู้สึกอบอุ่น ช่วยยกระดับจิตใจของ
เราให้อยู่ในความเป็นจริง ถ้าหากว่าอาศัยตัวผู้รู้
อย่างเดียว เพียงแค่ดูเอาไว้ มันไม่อบอุ่นนะ มัน

ต้องอาศัยเมตตาธรรมด้วย ที่เรียกว่าเมตตานี้ก็
ต้องระวังเหมือนกัน บางครั้ง อาจจะเป็นความรัก
เป็นเมตตา ซึ่งไม่ใช่ซะ เพราะตัวรักนี้ก็พาให้เรา
ทุกข์ได้เหมือนกัน อย่างที่หลวงพ่อบุชา ท่านเคย
สอนแล้วสอนอีกว่า **“ตรงที่เรารักที่สุดนั้นแหละ
มันจะพาให้ทุกข์ที่สุด”** ข้อนี้พระพุทธเจ้าท่านก็เคย
ตรัสสอนไว้เช่นกัน อย่างมีพระสูตรหนึ่งที่พระเจ้า
ปเสนทิโกศลทรงได้ยินการสนทนากันระหว่างพวก
อำมาตย์ว่า พระพุทธองค์ทรงตรัสสอนไว้ว่า **“สิ่งใด
ที่เรารัก สิ่งนั้นจะพาให้เราทุกข์”** พระเจ้าปเสนทิ
โกศลได้ฟังดังนี้ ก็รู้สึกขัดเคืองพระราชฤทัย ตรัส
ถามพระมเหสีว่า พระพุทธองค์ทรงสอนเช่นนี้จริง
หรือ พระมเหสีเองก็มีความศรัทธาเลื่อมใสในคำ
สั่งสอนของพระพุทธองค์อย่างแรงกล้า ก็ทรง
ยืนยันว่าเป็นความจริง จึงเป็นที่ไม่ชอบอารมณ์ของ
พระองค์เป็นอย่างมาก ไม่ทรงยอมรับ และเห็นว่า
คำสอนนี้ใช้ไม่ได้ พระมเหสีได้ยินดังนั้น ก็เกิดวิตก
ต่อความเห็นของพระองค์ จึงพาพระองค์ไปเข้า
เฝ้าพระพุทธเจ้า พระเจ้าปเสนทิโกศลจึงถือ
โอกาสกราบทูลถามพระพุทธเจ้าด้วยพระองค์เอง
ว่า ที่พระพุทธเจ้าเคยตรัสสอนว่า **“สิ่งใดที่เรารัก
สิ่งนั้นจะพาให้เราทุกข์”** จริงหรือ พระพุทธเจ้าก็
ทรงยืนยันว่าจริง พระเจ้าปเสนทิโกศลตรัสตอบว่า
ถ้าเป็นเช่นนั้น เราไม่ยอมรับคำสอนเช่นนี้
พระพุทธเจ้าจึงตรัสถามว่า ถ้าพระมเหสีหรือ
โอรสธิดาที่พระองค์ทรงรักใคร่เกิดความทุกข์อย่าง

ใดอย่างหนึ่ง เช่น ประสบอุบัติเหตุ ประชวร หรือ สวรรคต พระองค์จะทรงมีความรู้สึกอย่างไร นั่นแหละ คือความรักทำให้เกิดทุกข์ ถ้ารักมากที่สุดก็จะทำให้เกิดทุกข์มากที่สุด พระพุทธเจ้าจึงทรงสอนให้เราอาศัยเมตตาธรรม คือ ความปรารถนาที่ติงามต่อกันแทนความรัก

ยังจำได้ ครั้งหนึ่งอาตมาเคยไปประเทศอังกฤษกับหลวงพ่ोजันทร ซึ่งเป็นลูกศิษย์อาวุโสของหลวงพ่อกษา ก็ได้มีโอกาสพบโยมพ่อย่อมแม่ซึ่งมาในงานวันเปิดวัดอมราวดีด้วย โยมพ่อย่อมแม่กำลังสนใจในการฟังธรรมะและการนั่งสมาธิ และมีความภาคภูมิใจที่มีลูกบวชเป็นพระ เมื่อมีโอกาสได้สนทนากับหลวงพ่ोजันทร ท่านก็ถามว่า เป็นอย่างไร รักลูกไหม ถ้ารักก็ให้ระวัง ลูกจะพาให้ทุกข์ โยมพ่อย่อมแม่ก็แปลกใจว่าทำไมหลวงพ่ोजันทรพูดเช่นนั้น ท่านก็เลยถือโอกาสแนะนำสั่งสอนว่า เรื่องรักนี่เป็นเรื่องที่ต้องระมัดระวัง เพราะตัวทุกข์มันก็อยู่ตรงนั้นแหละ จะไม่ให้รักเลยก็คงเป็นไปได้ เพราะฉะนั้นให้พยายาม ในความรักนั้นให้มีความเมตตา คือ ให้ความหวังดีต่อผู้ที่เรามีความรับผิดชอบ มีส่วนเกี่ยวข้อง ตั้งความหวังดีเอาไว้ หวังดี คือ พยายามให้ใจของเราเข้าไปหาหลักที่เป็นกลาง อยู่กับลูกก็อยู่ด้วยความหวังดี เพราะตัวความรักนั้นมันพาให้ใจขึ้นๆ ลงๆ ถ้าได้ตั้งใจก็ดี ถ้าไม่ได้ตั้งใจก็เสียใจ แต่เมตตาจะพาให้เราเข้าหาหลักกลาง ยังมีความเอาใจใส่ ยังมีความ

อบอุ่นอยู่ อยู่ด้วยกันก็ต้องอาศัยเมตตาธรรม แม้นจากกันไปก็ต้องอาศัยเมตตาธรรม ตั้งความหวังดีเอาไว้ ส่วนที่เราทำได้แล้วก็เป็นบุญเป็นกุศล เป็นพื้นฐานในชีวิตอนาคต เป็นเรื่องไม่ต้องสงสัย แม้นผู้ที่จากไปแล้วก็ดี จะเป็นใครก็ตาม เป็นพ่อแม่ เป็นลูก หรือญาติพี่น้องของเรา พยายามให้มีเมตตาธรรมตั้งไว้เสมอ ให้มีคุณงามความดีไว้เป็นเครื่องระลึกถึง คือ ความหวังดี ความหวังดีนี่ก็เป็นความรู้สึกที่เป็นกลางๆ พยายามให้ใจของเรา กลับมาสู่หลักผู้รู้มันเป็นคู่กัน ถ้าเมตตาธรรมขาด ผู้รู้ มันก็จะกลายเป็นความรัก เมื่อรักแล้วมันจะหวั่นไหวได้ แต่ถ้ามีตัวผู้รู้ แม้นเราจะมี ความหวังดี ความอบอุ่นเอื้ออารีต่อกัน แต่เราก็จะยอมรับส่วนที่เป็นความจริงตัวผู้รู้จะคอยเตือนเรา เอา ความจริงเป็นอย่างนี้ ความถูกต้องเป็นอย่างนี้ เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นเมื่อเกิดอะไรขึ้นมาที่เป็นการกระทบกระเทือนไม่ว่าจะเป็นในทางดีหรือไม่ดี ให้เรายอมรับยอมศึกษาพิจารณา

ครูบาอาจารย์ผู้ที่เป็นหลักในพุทธศาสนา มาแต่สมัยพุทธกาล จนถึงทุกวันนี้ ท่านเป็นหลักเป็นที่พึ่งของเราได้ ก็ด้วยอาศัยการได้เห็น และยอมรับความเป็นจริง ท่านเป็นผู้ที่เข้าถึงกระแสของธรรมะ หมายความว่า ได้อริยคุณ เป็นพระโสดาบัน เห็นเป็นเรื่องธรรมดาที่ว่า *ยังกิญจิ สะมุทะยะธัมมัง สัพพันตัง นิโรธธัม มันติ* สิ่งใดที่มีความเกิดขึ้น สิ่งนั้นมีความดับไปเป็นธรรมดา มัน

เป็นเรื่องธรรมดา ๆ ถ้าเราฟังเดิน ๆ ก็เป็นเรื่องไม่น่าจะมีความสำคัญอะไรมากนัก แต่ถ้าเราขอมพิจารณา ยอมมอบน้อมเข้ามาสู่จิตใจของเรานี้เสมอ เราจะสามารถยอมรับทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นแม้ว่าสิ่งเหล่านั้นจะดี จะชั่วก็ตาม

การยอมรับความจริง ทำให้จิตใจของเราปลอดโปร่ง โล่ง สบาย ไม่หวั่นไหวต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เพราะเรารู้ว่าความจริงเป็นอย่างนี้ โลกเป็นอย่างนี้ ร่างกายของเราเป็นอย่างนี้ จิตใจของเราเป็นอย่างนี้ ไม่เฉพาะส่วนภายนอก ภายในก็เช่นเดียวกัน โลกทั้งโลกสังขารทั้งปวงเป็นอย่างนี้ เราควรทำใจของเราให้ยอมเข้ามาสู่จุดนี้เสมอ จึงจะเกิดความมั่นคง

สิ่งที่พูดมาทั้งหมดนี้ เป็นเรื่องที่เราทุกคนจำเป็นต้องพิจารณา เพราะว่าเราอยู่ในภาวะอย่างนี้ เกิดมาเป็นมนุษย์ เราก็มีปัญหากันทุกคน คือ เกิดมาแล้วอยู่ในสภาวะที่ไม่แน่นอน กำหนดไม่ได้ รับประกันไม่ได้ว่าจะอยู่นานเท่าใด เราก็ต้องทำความดี เอาตัวความดีเป็นที่ตั้ง เอาตัวคุณธรรมมาเป็นที่อาศัย ทำใจของเราให้รู้เท่าทันกับสิ่งที่เราเข้าไปเกี่ยวข้อง ถ้ามีคนมาถาม มาทักทายว่าเป็นอย่างไร สบายดีหรือ เราก็ตอบว่า พอทนได้ พออยู่ได้

สำหรับวันนี้เอาตามได้แสดงธรรมมาพอสมควรแก่เวลา ขอยุติเพียงเท่านี้ เอวัง..

เล่าเรื่อง วัดป่าอภัยคีรี

เมืองซานฟรานซิสโก
รัฐแคลิฟอร์เนีย
ประเทศสหรัฐอเมริกา

เมื่อปี 2520 หลวงพ่อชา สุภัทโท วัดหนองป่าพง จังหวัดอุบลราชธานี ได้รับนิมนต์ไปสหรัฐอเมริกา ได้อบรมกรรมฐานมีลูกศิษย์ฝรั่งและคนไทยจำนวนมาก ทำให้เขาเหล่านั้นได้รับปิติเกิดความสนใจในหลักปฏิบัติตามแนวคำสอนของหลวงพ่อชา

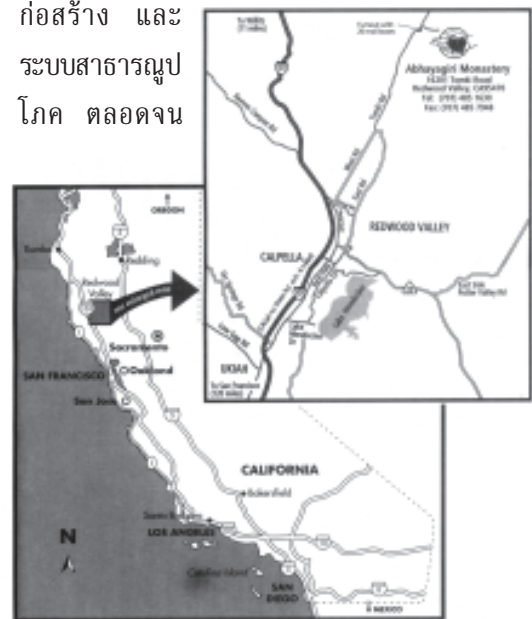
อุบาสิกาท่านหนึ่ง ได้เล่าถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้นว่าได้นิมนต์หลวงพ่อชาไปที่บ้านที่ซีแอตเทิล เพื่อแสดงธรรมกับเพื่อนๆ คนไทย เมื่อได้ฟังหลวงพ่อแสดงธรรมทุกคนซาบซึ้ง หลากๆ คนปรารภกับหลวงพ่อว่า อยากให้หลวงพ่อเปิดวัด

สาขาหนองป่าพง ในอเมริกา มีศิษยานุศิษย์ของ หลวงพ่อเก่งๆ เช่น พระอาจารย์สุเมโธ และมี ท่านปกากโร ทั้งสององค์ก็เป็นชาวอเมริกา บ้าน ก็อยู่ซีแอตเทิลทั้ง 2 องค์ หลวงพ่อชาตอบทุกคนในวันนั้นว่า “รอไปเกิดอีก 20 ปี”

หลังจากนั้นต่อมาในปี 2527 ท่าน อาจารย์สุเมโธ ได้รับนิมนต์ให้มาแสดงธรรม อบรมการปฏิบัติแก่ชาวเมืองซานฟรานซิสโก (San Francisco) มลรัฐแคลิฟอร์เนีย (California) ทำให้ชาวเมืองซานฟรานซิสโกเกิดความสนใจในการปฏิบัติในพระพุทธศาสนาฝ่ายเถรวาทตาม แนวของหลวงปู่ชา สุภัทโท เป็นอันมาก จนรวม ตัวเป็นกลุ่มของผู้สนใจในพุทธศาสนา แต่ยังไม่มี สถานที่ที่เหมาะสมในการปฏิบัติเท่าที่ควร ดังนั้น จึงได้มีการรวมตัวกันก่อตั้ง “มูลนิธิสังฆपालะ” ขึ้น ในปี 2531 มีจุดประสงค์หลักประการหนึ่งคือ เพื่อ จัดหาสถานที่ที่เหมาะสมแก่การก่อตั้งวัดป่าโดยจะให้ เป็นป่าที่อยู่ไม่ไกลไม่ไกลจากเมืองซานฟรานซิสโก มากนัก

ความพยายามในการก่อตั้งวัดป่า มีความ ก้าวหน้าไปไม่เร็วนัก แต่การจัดการอบรมปฏิบัติ ธรรมก็ยังดำเนินไปเรื่อยๆ ไม่ขาด จนกระทั่งปี 2538 คณาจารย์ Hsuan Hua เจ้าอาวาสวัด พระพุทธรูปหมื่นองค์ (The City of the Ten Thousand Buddhas) ซึ่งเป็นวัดฝ่ายมหายาน องค์ท่านได้เคยปฏิบัติที่ประเทศไทย มีความ

ประทับใจในแนวปฏิบัติฝ่ายเถรวาท ทำให้เกิด ความปรารถนาที่จะสนับสนุนการปฏิบัติร่วมกัน ของมหายานและเถรวาทอีกครั้ง และเมื่อองค์ท่าน ได้พบกับท่านพระอาจารย์สุเมโธ ทำให้ท่านทั้งสอง มีความเคารพซึ่งกันและกันเป็นอันมาก ก่อน มรณภาพ องค์ท่านจึงได้เมตตามอบที่ดินซึ่งอยู่ใกล้ กับวัดของท่านจำนวน 120 เอเคอร์ให้กับคณะ ศิษยานุศิษย์ของหลวงปู่ชา โดยที่ดินแปลงดัง กล่าวอยู่ที่ เรดวู้ด วาเลย์ (Redwood Valley) ใน เขตเมนโดซิโน (Mendocino County) มลรัฐ แคลิฟอร์เนีย ห่างจากเมืองซานฟรานซิสโกไปทาง เหนือ ตามเส้นทางหมายเลข 101 ประมาณ 130 ไมล์ มีลักษณะเป็นป่าบนเขา ยังไม่มีอาคารสิ่ง ก่อสร้าง และ ระบบสาธารณูปโภค ตลอดจน

ทางเข้า-ออก

ประจวบเหมาะกับในเวลานั้น เจ้าของที่ดินแปลงที่ติดกับที่ดินที่คณาจารย์ Hsuan Hua เมตตามอบให้ มีความประสงค์จะขายที่ดิน มีเนื้อที่ 130 เอเคอร์ พร้อมอาคารและระบบสาธารณูปโภคพอที่จะตัดแปลงให้เป็นที่พักอาศัยได้ชั่วคราว คณะศิษย์และผู้ใฝ่ในธรรมทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งศรัทธาจากคณะศิษย์ชาวไทย ได้รวบรวมทุนทรัพย์ เพื่อจัดซื้อที่ดินแปลงนั้นเพิ่มเติม จึงมีเนื้อที่รวมทั้งหมดเป็น 250 เอเคอร์ เหมาะที่จะก่อตั้งวัดป่าตามความประสงค์ต่อไป

อภัยคีรี : ชุนเขาแห่งความปลอดภัย

“อภัยคีรี” เป็นภาษาบาลี มีความหมายว่า “ภูเขาที่ปราศจากซึ่งภัยอันตราย” ชื่อนี้ได้มาจากชื่อ

วัดในประเทศศรีลังกา เมื่อประมาณ 500 ปี หลังพุทธกาล เป็นวัดที่ “ยินดีต้อนรับพระภิกษุสงฆ์ต่างนิกายมาอยู่ประพฤติปฏิบัติร่วมกัน ด้วยความสมัครสมานสามัคคี” นับว่าเป็นชื่อของวัดโบราณที่มีแนวคิด และแนวการปฏิบัติสอดคล้องกับความปรารถนาของคณาจารย์ Hsuan Hua ผู้มีความปรารถนาที่จะเห็น “การปฏิบัติร่วมกันของพระภิกษุฝ่ายมหายานกับเถรวาทอีกครั้ง” ท่าน

อาจารย์ปสนโน และท่านอาจารย์อมโร จึงเลือกใช้ชื่อนี้ให้เป็นชื่อวัดป่าในสายของหลวงพ่ocha แห่งแรกในประเทศอเมริกา

ที่ดินที่ซื้อเพิ่มมา ๑๓๐ เอเคอร์ มีบ้านและโรงรถติดมาด้วย บ้านนั้นใช้เป็นโรงครัว ที่ฉันอาหารและสำนักงาน มีห้องน้ำ ๑ ห้อง (ซึ่งเป็นห้องน้ำห้องเดียวในวัด)

ส่วนโรงรถได้รับการปรับปรุง ต่อเติม เป็นศาลาปฏิบัติธรรมและปฏิบัติกิจของสงฆ์ซึ่งใช้ตั้งแต่เริ่มสร้างวัดจนถึงปัจจุบันนี้

หลังจากคณะศิษย์หลวงพ่ocha ได้รับมอบที่ดินจากคณาจารย์ Hsuan Hua ในปี 2538 ในเดือนมิถุนายนปีต่อมา ท่านอาจารย์อมโร ซึ่งอุปสมบทเป็นพระภิกษุในปี 2522 โดยมี หลวงพ่ocha เป็นพระอุปัชฌาย์ ได้เดินทางมาที่แคลิฟอร์เนีย เพื่อเริ่มก่อตั้งวัดป่าอภัยคีรี โดยเริ่มแรกมีเพียงอาคารที่ปลูกสร้างอยู่บนที่ดินที่ซื้อเพิ่มเติมคือบ้าน

มีลักษณะเป็นเรือนชั้นเดียวและโรงรถซึ่งอยู่แยกจากกัน ดังนั้นสิ่งจำเป็นอันดับแรกที่ต้องจัดสร้างคือที่พักอาศัยอันเหมาะสมแก่การเจริญสมณธรรม แต่เนื่องจากกฎหมายของแคลิฟอร์เนียเข้มงวดมากในการพัฒนาที่ดินเพื่อทำให้เป็นที่อยู่อาศัย จะต้องเสนอแบบแปลนอย่างละเอียดเพื่อขออนุญาตต่อทางเทศบาล การขออนุญาตใช้เวลานานพอสมควรเพราะเนื่องจากต้องแก้ไขปรับปรุงแบบแปลนให้ถูกต้องตามระเบียบของเทศบาล

ขณะรอการอนุญาตนั้น ทางวัดได้รับการช่วยเหลือจากชาวบ้านที่อยู่ใกล้ๆ วัด โดยมีศรัทธามาช่วยสร้างกุฏิหลังเล็กๆ ซึ่งตัดแปลงมาจากรถนอนบ้าง หรือไม้ก็ซื้อเศษไม้ราคาถูกมาสร้างบ้าง เพื่อให้เป็นที่อยู่ของพระภิกษุ สามเณร และญาติโยม คราวใดที่กุฏิไม่พอก็ใช้เต็นท์ให้พอเป็นที่อาศัย

พระอาจารย์มิตซูโอะคเวสโก กับกุฏิหลังเล็ก คราวมาเยี่ยมวัดป่าอภัยคีรี เมื่อตุลาคม 2542

พระอาจารย์ปสนโน กับที่สงฆ์พระ-เณรของวัดป่าอภัยคีรี

จนกระทั่งเดือนพฤษภาคม ปี 2541 ทางวัดก็ได้รับอนุญาตจากทางเทศบาลให้ทำการพัฒนาที่ดินได้ ทางวัดจึงได้เริ่มปรับปรุงพื้นที่ ตั้งแต่ลานจอดรถ ทางเข้า ทางออก ท่อแก๊ส ท่อน้ำ ทั้งนี้เพื่อสะดวกต่อการควบคุมไฟฟ้าอันอาจเกิดขึ้นซึ่งเป็นเรื่องที่ทางเทศบาลเข้มงวดมาก แม้แต่เครื่องทำความอบอุ่นในกุฏิ ก็ไม่อนุญาตให้ใช้อุปกรณ์ที่ใช้ไฟเป็นเชื้อเพลิง ดังนั้นกุฏิเล็กๆ จากชาวบ้านผู้ศรัทธาช่วยกันสร้างเหล่านั้น จึงจำเป็นต้องรื้อถอนออกทั้งหมด

ท่านอาจารย์ปสนโน ซึ่งได้ตัดสินใจสละตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดป่านานาชาติเพื่อมาช่วยก่อตั้งวัดป่าอภัยคีรี โดยได้เดินทางมาถึงในวันขึ้นปีใหม่ของปี 2540 และโดยเฉพาะก่อนการเดินทางมาครั้งนี้ ท่านได้รับการแต่งตั้งให้เป็นพระอุปัชฌาย์เพื่อความสะดวกในการบรรพชาอุปสมบทกุลบุตร ผู้มีความสนใจในพระศาสนา โดยเฉพาะกุลบุตรที่อาศัยอยู่ในอเมริกา

ท่านได้เล่าถึงข้อจำกัดที่เทศบาลอนุญาตในการสร้างวัดว่า

“เขาอนุญาตในหลักการกว้างๆ สิ่งก่อสร้างแต่ละชั้นแต่ละอันต้องขออนุญาต

อีกต่างหาก มันไม่ง่ายเหมือน บ้านเรา อยู่วัดปานานาชาติ ก่อสร้างอะไรไม่เคยต้องขอใครสักคน อยากสร้างอะไรอย่างไรก็สร้างได้เลย แต่ที่โน่นเขาจะควบคุม แม้กระทั่งคนที่พักอาศัยอยู่ในวัดทางราชการเขาก็ต้องกำหนดด้วยว่าจะให้พักอยู่ได้กี่คน ที่จริงมันก็คืออยู่หอกรอก เนื่องจากเขาจะต้องระมัดระวังความปลอดภัยของคน เพราะส่วนหนึ่งวัดอยู่ในบริเวณที่เกิดแผ่นดินไหว ส่วนมากมีเล็ก ๆ น้อย ๆ นาน ๆ จะเจอแรง ๆ เสียที ตั้งแต่เอาตมาไปอยู่เจอสองครั้ง สิ่งก่อสร้างเลยต้องแข็งแรง

อีกอย่างที่ต้องคำนึงถึง คือนิสัยของคนอเมริกัน ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นเขาจะต้องฟ้องศาล เรียกค่าเสียหาย เลยต้องป้องกันเรื่องนี้เอาไว้ เจ้าหน้าที่บ้านเมืองเขาก็ต้องป้องกันตัวเขาเองในเรื่องนี้เหมือนกัน ยกตัวอย่างเช่น ถ้ามีคนๆ หนึ่งเข้าไปในที่ของเรา แล้วเกิดหกล้มขาหัก หรือมีอุบัติเหตุอะไรสักอย่าง เขาก็จะฟ้องเรา เราก็ไปฟ้องรัฐบาลอีกต่อหนึ่ง เพื่อเรียกค่าใช้จ่ายในความประมาทคือป้องกันเป็นทอดๆ ที่จะบอกว่าหกล้มขาหักเพราะขาดสติ ไม่มีหอกรอก ต้องโทษว่าความผิดมาจากข้างนอก เจ้าของสถานที่ต้องรับโทษฐานไม่มีการป้องกันหรือควบคุมที่ดี มันก็เลยลำบากหน่อย แต่สำหรับเรื่องอื่นๆ ก็ราบรื่นดี คณะสงฆ์ก็สามัคคีพร้อมเพรียงกัน พวกกันตั้งใจปฏิบัติดี ทำให้อาตมาพอใจอยู่”

ในปี 2542 มีพระภิกษุ 6 รูป สามเณร 2

พระสงฆ์ สามเณร และผ้าขาว ที่จำพรรษา ณ วัดป่าอภัยคีรี ปี 2542

รูป และผ้าขาว 1 ทำให้สามารถรับกฐินได้เป็นปีแรก โดยมีคณะศิษย์และสถานีวิทย์ 01 มีนบุรี ที่มีศรัทธาได้ร่วมทอดกฐินเพื่อร่วมกันพัฒนาวัดครั้งนั้น ท่านอาจารย์เล่าว่า “โยมที่มีศรัทธาจากเมืองไทยก็ไปเป็นกำลังใจ 40 คน คนไทยคนลาวอพยพที่อยู่ที่นี่ก็ไปร่วมงาน รวมทั้งโยมฝรั่งด้วยก็เกือบ 200 คน

ผ้าป่าสามัคคีครั้งแรกเมื่อปี 2541 โดยคณะของคุณวณิ ลำซ่า และคุณอาคม ทันทิเทศ จากสถานีวิทย์ 01 มีนบุรี

กฐินสามัคคีปีแรกของวัด เมื่อ 31 ต.ค. 2542

มากกว่าที่คิดไว้ โชคดีว่าได้ทำที่จอดรถปรับปรุงถนนหนทางไว้ก่อนแล้ว เลยไม่มีปัญหา

คณะผ้าป่า จากพี่น้องชาวลาว

เมื่อคนสนใจที่จะมาวัด ก็อยากสนองความต้องการของเขา แต่เดี๋ยวนี้ก็ต้องจำกัดจำนวนคน เพราะที่รับรองไม่เพียงพอ คิดดูก็แล้วกันพระ เณร ผ้าขาว แล้วก็โยมผู้ชายฝรั่ง อย่างน้อยก็ 10 กว่าคน มีห้องน้ำห้องเดียว แต่ก็ดีทำให้มีสตูดิโอขึ้น พอได้ยินเสียงลูกบิดประตูดังก็ ต้องรีบออกแล้ว เพื่อคนอื่นจะได้เข้าห้องน้ำ เพราะวาร์อแล้วรออีก จะเข้าที่ใดประตูก็ปิดมีคนอยู่ทุกที่ พวกผู้หญิงก็ยิ่งลำบาก เพราะอยู่ในรถเทเลอร์ ไม่สะดวกเลย ก็ต้องค่อยๆ ปรับปรุง

สิ่งก่อสร้างที่เป็นความจำเป็นพื้นฐานที่ต้องทำ เช่น ถนน ที่จอดรถ ผนังกันดินหลายพวกนี้ใช้เงินมาก เฉพาะที่หมดไปในดินกับสิ่งเหล่านี้ก็ 10 กว่าล้านแล้ว ยังไม่ได้ที่อยู่เลย ทุกที่หมดแล้ว อยู่เมืองนอกมันก็ลำบากอย่างนี้

ญาติโยมก็เช่นเดียวกัน ภายในเวลาหนึ่งปี จำนวนคนเข้าวัดก็เพิ่มขึ้น ทั้งคนไทย ลาว และฝรั่ง แต่จะว่าเพิ่มมาก็ไม่ใช่ อย่างวันพระไม่ใช่จะมีญาติโยมมากันมากมายอย่างวัดป่า

นานาชาติ ถ้ามีสัก 10 คนก็ถือว่ามากแล้ว ตอนไปอยู่ใหม่ๆ วันพระถ้ามีโยมไปร่วมนี้ต้องดูกันแล้ว เอ๊ะ มาจากไหน คือต้นตอ

เดี๋ยวนี้คนก็เริ่มมากขึ้น โดยเฉพาะวันเสาร์ซึ่งมีเทศน์ตอนกลางคืนเป็นประจำ เพราะเขาไม่รู้จักวันพระ และอีกอย่างวันพระก็เปลี่ยนอยู่เรื่อย เราก็เลยต้องกำหนดวันให้แน่นอน เพื่อเป็นที่รู้กันว่าวันนั้นจะมีการเทศน์ ทำวัตร สวดมนต์ นั่งสมาธิ แต่เราก็กังรักษาข้อวัตรเนสัชชิกสำหรับวันพระไว้ คนก็เริ่มสนใจที่ขึ้นมาเฉพาะวันพระก็มี บางทีก็ขับรถมาจากซานฟรานซิสโก 2-3 ชั่วโมง เพื่อมาอยู่ปฏิบัติตลอดคืน ก็น่าชื่นใจ

เรื่องอาหาร เราไม่ได้บิณฑบาต แถวนั้นไม่มีที่ไป บ้านคนอยู่ไกล ปีนี้ไปบิณฑบาตสอง

ครั้งเท่านั้น เราก็สอนคนให้เข้าใจว่า เราอาศัยสิ่งที่เขานำมาถวาย เพราะฉะนั้นเมื่อเขามาเยี่ยมวัดหรือมาพักที่วัด เขาก็เอาอาหารไปไว้ที่โรงครัว หรือทำอาหารมาถวาย แต่อาหารที่ทำสำเร็จมีน้อย ส่วนมากมักเป็นของสดของแห้ง พวกผ้าขาวหรือญาติโยมที่มาพักในวัด ก็จะทำอาหารในตอนเช้าเพราะเราฉันสายประมาณ 10-11 โมง ปริมาณอาหารก็เพิ่มขึ้น

หลวงพ่อเลี่ยม ฐิตัมโม
เจ้าอาวาสวัดหนองป่าพง
คราวไปเยี่ยมให้กำลังใจพระ-เณร
วัดป่าอภัยคีรี
เมื่อพฤษภาคม 2543

ตอนไปอยู่ใหม่ๆ อาหารก็ซ้ำซากจำเจ ไม่น่าสนใจเลย เตี้ยวันนี้ก็บริบูรณ์ขึ้น

มีโยมคนหนึ่งเป็นคนลาวอพยพ เดิมอยู่หลวงพระบาง มีศรัทธามาก บ้านเขาอยู่ทางทิศใต้ของวัด ขับรถประมาณชั่วโมงครึ่ง เขาจะมาถึงวัดประมาณ 7-8 โมงเช้า เอาอาหารที่ปรุงเสร็จแล้วมาฝากไว้ที่โรงครัว แล้วก็ไปทำวัตร สวดมนต์ นั่งสมาธิ แล้วก็กลับบ้านไปเปิดร้าน มาอย่างนี้อาติศยะสามครั้ง เฉพาะขับรถไปกลับก็สามชั่วโมง นำภูมิใจด้วยในความตั้งใจของเขา เพราะฉะนั้นญาติโยมไม่ต้องห่วงแล้ว อาตมาได้ฉันข้าวเหนียวเกือบทุกวัน แจ่ว (น้ำพริก) ก็มี ตำบักหุ่ง (ส้มตำ) ก็มี ก่อนที่จะมาเมืองไทยเที่ยวนี้ อาตมาได้ไปที่ประเทศนิวซีแลนด์ ไปเป็นอุปชฌาย์ให้การอุปสมบทพระเณรที่นั่นในพิธีฉลองเจตีย์ ก็ได้สังเกตอาหารของเขา ไม่มีบักหุ่ง (มะละกอ) เอาแครอทมาตำแทนบักหุ่ง แต่อเมริกาอาหารพื้นบ้านจริงๆ ก็มี อย่างแกงซี่เหล็ก แกงยอดหวาย ก็มี เห็ดเพาะก็มี จ๊กเขาเอามาแต่ไส (ไม่รู้เขาเอามาจากไหน) ส่งไปเป็นกระป๋องหรือยังงไม่รู้ว่า ซุปหน่อไม้ก็ได้ ซุปเห็ดก็ได้ แม่อกบต้องห่วง อาตมาบอดตายแล้ว อยู่ได้สบาย ญาติโยมที่มาเยี่ยมก็เอาใจใส่ดี เวลามาเยี่ยมก็คอย ถามอยู่เรื่อย ว่าในครัวขาดอะไรบ้าง เพราะฉะนั้นเรื่องปัจจัย 4 ก็พอสมควร

ปรัชญาของ “อภัยคีรี” ในครั้งโบราณกาลที่ถือว่า “ทุกชีวิตมีสิทธิในการทำทุกขให้สิ้นได้

เท่าๆ กัน” ซึ่งวัดอภัยคีรีในปัจจุบันนี้ที่สหรัฐอเมริกา ก็ไม่แตกต่างกัน นั่นคือเปิดโอกาสให้สาธุชนผู้ประสงค์ที่จะประพฤติดี ปฏิบัติชอบ รักในสติ รักในปัญญา ไม่ว่าจะท่านผู้นั้นจะเป็นผู้นับถือศาสนาใด นิกายไหน สนิทอย่างไร เชื้อชาติไหน ไม่เลือกเพศ ไม่เลือกวัย “อภัยคีรี” แห่งนี้ยินดีต้อนรับ ไม่มีจำกัด

ท่านอาจารย์ได้เล่าถึงสำนักปฏิบัติธรรมอื่นๆ ที่แสดงความสนใจในปฏิบัติตามแบบอย่างพุทธศาสนาว่า “อาจารย์อมโรก็ได้ไปสอนที่วัดเซนของญี่ปุ่น แต่ตัวอาจารย์เองเป็นฝรั่ง วัดนี้ตั้งมา 30 กว่าปีแล้ว ช่วงนั้นเขากำลังปฏิบัติเข้ม ก็ได้นิมนต์อาจารย์อมโรไปสอน เพื่อเขาจะได้ศึกษาวิธีปฏิบัติ การนั่งสมาธิ การฝึกจิตใจของฝ่ายเถรวาทเรา ซึ่งน่าสนใจ เพราะว่ามีมีการแสดงความรังเกียจกีดกัน เขาก็อาศัยหาความรู้จากประสบการณ์ของเรา ทางทิศเหนือก็มีวัดเซนอีกแห่งหนึ่ง อยู่ไกลขับรถ 4-5 ชั่วโมง เขาเคยนิมนต์อาตมาไป เจ้าอาวาสก็เคยมาสนทนาที่วัด มาศึกษาหาความรู้เราเองก็หาความรู้จากเขาเหมือนกัน เพราะว่าเขาก็อยู่ที่นั่นนานพอสมควร จะได้ว่าประสบการณ์ของเขาเป็นอย่างไร เขาอยู่อย่างไร ปรับตัวอย่างไร มีอุปสรรคอย่างไรในการอยู่อเมริกา ก็เป็นการศึกษาจากประสบการณ์ของกันและกัน

วัดจีนที่อยู่ใกล้ๆ เราซึ่งมีความสัมพันธ์กัน (ซึ่งเป็นวัดที่ถวายที่ดินให้เราครั้งหนึ่ง) เขาก็นิมนต์เราไปร่วมพิธีเป็นบางครั้ง เราก็ไปร่วมงาน ไป

ศึกษา ไปฟังธรรม ก่อนที่อาตมาเดินทางมานี้ 2-3 วัน เขาก็พาพวกสามเณร มาที่วัดเราอยู่ตลอดวัน เต็มๆ มาศึกษาวิถีชีวิตของเรา วัดนี้ค่อนข้างเข้มงวดกวดขันเรื่องอาหารเจ ต้องเจแท้ๆ ผสมอื่นๆ ไม่ได้เลย และถือเคร่งครัดเรื่องฉันทะมือเดียว และไม่นอนด้วย ไม่ใช่เฉพาะวันพระนะ ไม่นอนเลย ยกเว้นสามเณรหรือสามเณรีที่อายุน้อยกว่า 12 ปี หรือภิกษุณีอายุมากกว่า 70 ปี นอกนั้นยืน เดิน นั่ง เท่านั้น... ไหวบ (ถาตมญาตีโยม) ยากเนาะ เขาก็ตั้งใจดี วัดนั้นทั้งพระทั้ง เณร รวมกันก็ประมาณ 30 รูป ภิกษุณีและสามเณรี 70-80 มากอยู่ โยมที่อยู่ประจำก็ 100 กว่าคน เป็นสำนักใหญ่

นอกจากนี้ก็ได้พบกับทางฝ่ายธิเบต ปกติอาตมาไม่ได้ไปสอนนอกวัด ตั้งใจไม่รับนิมนต์ไปข้างนอก อาจารย์อ้อมโร ท่านรับ และท่านก็ไปสอนที่สำนักของฝ่ายธิเบตแห่งหนึ่ง ซึ่งมีอาจารย์เป็นฆราวาส อาจารย์อ้อมโรก็ผลัดกันสอนกับอาจารย์ของเขา เขาเรียกสำนักปฏิบัติธรรม สปิริตรีออด อาจารย์ซึ่งเป็นคนริเริ่มตั้งสำนักเป็นฆราวาส เคยบวชพระกับหลวงพ่อบุชา เมื่อ 30 กว่าปีที่แล้ว

ก็ทำให้พวกเรามีโอกาสได้รู้จักวิธีสอน และได้สัมผัสวิถีชีวิตของผู้อื่น”

นอกจากพระสุปฏิปันโน ณ วัดป่าอภัยคีรี จะได้ดำเนินรอยตามแบบอย่างพระพุทธองค์โดยการประพฤติปฏิบัติตามแนวทางพระพุทธศาสนา และถ่ายทอดแนวทางการพัฒนาจิตเพื่อให้เกิดปัญญา รู้โลกและยอมรับความเป็นจริงของชีวิตตามธรรมชาติโดยไม่จำเป็นต้องทุกข์ ไปยังผู้คนที่มุ่งแสวงหาวิธีการเข้าสู่ความสงบเย็นแล้ว ยังได้เพื่อแผ่ความเมตตาปรารถนาดีนั้นไปยังชุมชนที่อยู่ใกล้เคียงอีกด้วย ดังที่ท่านอาจารย์ได้เล่าว่า “นอกจากนี้ ก็ได้ไปเยี่ยมสถานที่รับเด็กภาคฤดูร้อน ซึ่งเรารับเด็กที่มีพื้นฐานต่างกันสองกลุ่ม ให้มาเรียนและมีกิจกรรมร่วมกัน ในจำนวนเด็กทั้งหมดที่เขารับมี 30 เปอร์เซนต์เป็นเด็กด้อยโอกาสจากครอบครัวยากจนกลางเมืองใหญ่ สองอาทิตย์ต่อหมวด หมวดหนึ่ง 70-80 คน ผู้ช่วยอีก 40-50 คน

แนวการสอนอย่างหนึ่งคือหลักศาสนา เขาพยายามสอนเด็กให้เข้าใจหลักศาสนาต่างๆ วันทีอาตมาไปเขาสอนหลักศาสนาพุทธ ได้อบรมเกี่ยวกับชาดก มีการบรรยาย แล้วก็ตั้งคำถาม เพื่อให้เด็กๆ เข้าใจ นอกนั้นก็สอนให้ฝึกกายกรรมแบบที่เห็นในละครสัตว์ เช่น ถีบจักรยานล้อเดียว ไล่เส้น ลวดกลางอากาศ เด็กๆ ก็ได้ทั้งความสนุกและความรู้ ได้แสดงความสามารถด้วย ที่น่าประทับใจก็คือ เขาควบคุมเด็กได้ดีมาก สอนดี ทำให้เด็กๆ

ร่าเริงที่เดียว คือควบคุมแล้วก็ปล่อยในลักษณะพอดีๆ ไม่ใช่ควบคุมจนเด็กเครียด

พระอุโบสถท่ามกลางธรรมชาติของวัดป่าอภัยคีรี
ใช้สำหรับทำพิธีอุปสมบท

เมื่อเห็นเราไปเยี่ยม เขาก็ตื่นเต้นกันใหญ่ ขอให้เราสอนเด็กนั่งสมาธิ ซักถามว่าเรามีวิถีชีวิตอย่างไร มีศีลอย่างไร นับว่าเป็นสิ่งที่ดี ที่สำนึกนี้เปิดโอกาสให้เด็กได้เห็นวิถีชีวิตที่แตกต่างกัน เพราะเมืองใหญ่ๆ ในอเมริกานั้นน่ากลัวมาก เรื่องยิงกันตายก็เรื่องธรรมดา ยาเสพติดก็เรื่องธรรมดา การเบียดเบียนกัน ก็เป็นสิ่งที่เด็กๆ เห็นจนชินชามาแต่ยังเล็กๆ เด็กอีก 70 เปอร์เซนต์ก็มีโอกาสได้เห็น ว่า ชีวิตของเด็กต้องโอกาสเป็นอย่างไร นับว่าเป็นกิจกรรมพัฒนาเด็กที่ดี น่าสนใจ”

ณ บัดนี้เวลาผ่านเลยมากกว่า 2 ปีแล้ว การพัฒนาด้านสิ่งก่อสร้างเพื่อให้เป็นสถานที่อันสัปปายะอันเหมาะสมแก่การปฏิบัติธรรมยังคงดำเนิน

ต่อไป ภายใต้การฝึกใช้ชีวิตอันเรียบง่ายอย่างผู้อยู่ในสมณเพศ ควบคู่กับการอบรมและถ่ายทอดการปฏิบัติแก่ผู้สนใจเข้าร่วมการปฏิบัติอย่างจริงจัง ผู้มีความสนใจที่จะบวชเป็นพระภิกษุ จะต้องถือศีล 8 เป็นผ้าขาว 1 ปี บรรพชาเป็นสามเณรอีก 1 ปี จึงจะได้รับการพิจารณาให้บวชเป็นพระภิกษุ ซึ่งขณะนี้ท่านอาจารย์สนโนได้มีสิทธิวิหาริก ได้รับการบวช และยังคงอยู่เป็นพระภิกษุจากท่านแล้วถึง 4 รูป เป็นสามเณร 6 รูป (ลาสิกขาไปแล้ว 2 รูป) ผู้สนใจในการบวชเป็นผ้าขาว รักษาศีลอุโบสถมีอยู่เป็นประจำมิได้ขาด เป็นการส่วนตัวบ้าง เป็นหมู่คณะบ้าง นับว่าการต้อนรับในการเริ่มต้นของวัดป่าอภัยคีรีได้ผลเป็นที่น่าอนุโมทนาอย่างยิ่ง

ท่านพระอาจารย์ปสันโน

นามเดิม ริด แพรี่

(Read Perry)

เกิด 26 กรกฎาคม 2492

ประเทศแคนาดา

การศึกษา ปริญญาตรี สาขา

ประวัติศาสตร์

หลังจากจบการศึกษา ได้เดินทางไปหาประสบการณ์ชีวิตจากหลายประเทศ จนกระทั่ง พ.ศ. 2516 ได้เดินทางมาประเทศไทย และเกิดความสนใจในการทำสมาธิภาวนา จึงได้ไปฝึกปฏิบัติที่วัดเม็งมาจ. เชียงใหม่ หลังจากนั้นจึงตัดสินใจเข้าสู่เพศบรรพชิต โดยอุปสมบทที่วัดเพลงวิปัสสนา กรุงเทพมหานคร ในปี พ.ศ. 2517

ต่อมาท่านได้ยึดถือศีลชีพของหลวงพ่อบุญทาทแห่งวัดหนองป่าพง จ.อุบลราชธานี ท่านจึงเดินทางไปฝากตัวเป็นศิษย์ของหลวงพ่อบุญทาท โดยได้พำนักที่วัดหนองป่าพงและวัดสาขาอื่นๆ ตามโอกาสอันสมควร จนกระทั่งปี พ.ศ. 2525 ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเจ้าอาวาสวัดป่านานาชาติ ในขณะที่ปฏิบัติภารกิจ ณ วัดป่านานาชาติ ท่านยังได้ช่วยจัดตั้งวัดสาขาอีก 3 แห่ง ดังต่อไปนี้

1. วัดป่าจุ่มจ้อม บ้านทุ่งนาเมือง ตำบลนาโพธิ์กลาง อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี ในปี พ.ศ. 2532
2. วัดป่าสุนันทวนาราม บ้านลิ้นถิ่น ตำบลท่าเตียน อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี ในปี พ.ศ. 2533 โดยท่านพระอาจารย์คเวสโก รับมอบหมายหน้าที่ในฐานะประธานสงฆ์

3. สำนักสงฆ์เต่าดำ ในเขตเหมืองเต่าดำ ตำบลวังกะชะเอ อำเภไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี ในปี พ.ศ. 2535

เมษายนปี พ.ศ. 2539 ท่านได้ตัดสินใจละตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดป่านานาชาติ และสาขาของวัดป่านานาชาติเพื่อที่จะมาช่วยการก่อตั้งวัดป่าอภัยคีรี และได้เดินทางมาถึงในวันขึ้นปีใหม่ของปี พ.ศ. 2540 ก่อนการตัดสินใจเดินทางมาครั้งนี้ ท่านได้รับการแต่งตั้งให้เป็นพระอุปัชฌาย์ เพื่อความสะดวกในการบรรพชาอุปสมบทกุลบุตรผู้มีความสนใจในพระศาสนา โดยเฉพาะกุลบุตรที่อาศัยอยู่ในอเมริกา

ท่านพระอาจารย์ปสันโนกับการอนุรักษ์

การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะงานอนุรักษ์ป่าไม้ เป็นงานที่ท่านพระอาจารย์ให้ความสนใจเป็นพิเศษ และได้ทำมาอย่างต่อเนื่อง

ในการจัดตั้งวัดสาขาทุกแห่ง ท่านพระอาจารย์ได้ร่วมกับคณะบุคคลต่าง ๆ พัฒนาหมู่บ้านและอนุรักษ์ธรรมชาติ ที่อยู่บริเวณใกล้เคียงด้วย

แม้ว่าท่านจะเดินทางไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาแล้ว ท่านก็ยังไม่ละทิ้งงานนี้ โดยท่านจะกลับมาให้คำปรึกษาประมาณปีละ 1-2 ครั้ง

นอกจากนี้ ท่านยังส่งเสริมงานหัตถกรรมต่างๆ เพื่อให้ชาวบ้านมีงานทำ เป็นการสร้างงานและเพิ่มรายได้ให้ชาวบ้านด้วย

